

steren bestemt myndighed at afgive skriftlig erklæring herom. Sådant erklæring kan dog ikke gyldigt afgives efter den 31. december 1955.

§ 14. Denne lov, der træder i stedet for lov nr. 123 af 18. april 1925 om erhvervelse og fortabelse af indfødsret, gælder for alle dele af den danske stat.

§ 15. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1951.

Af landstingsudvalgets enstemmige betænkning angående lovforslaget skal anføres følgende uddrag:

„Efter at forslag til lov om erhvervelse og fortabelse af indfødsret var blevet henvist til behandling i det tidligere på samlingen nedsatte indfødsretsudvalg, foretog udvalget i samråd med indenrigsministeren en gennemgang af lovforslagets enkelte bestemmelser. Det blev herved klarlagt, at der på tværs af partilinjierne gjorde sig delte meninger gældende om to principspørgsmål, som allerede var fremdraget af ordførerne ved lovforslagets første behandling. Det ene af disse spørgsmål drejede sig om, hvorvidt den *fremmede kvinde*, der indgår *ægteskab med en dansk mand*, i overensstemmelse med lovforslagets bestemmelser kun skal kunne erhverve dansk indfødsret ved *naturalisation* (naturalisationslinien), eller om en ensidig *erklæring* fra hendes side om at ville være dansk skal være tilstrækkelig (erklæringslinien), idet den hidtidige regel, hvorefter hun automatisk erhverver indfødsret, lodes ude af betragtning som utidssvarende.

Tilhængerne af naturalisationslinien gjorde navnlig gældende, at denne stemte bedst overens med kravet om mænds og kvinders ligeberettigelse og tillige med statens interesse. Adgangen til at opnå indfødsret burde gøres så let og så hurtig for de pågældende kvinder som overhovedet muligt, men således at der blev en mulighed for i undtagelsestilfælde at se dem lidt an. I tilslutning hertil blev der fremsat ønske om, at opholdsbetingelsen også lempedes så meget som forsvarligt for den udenlandske mand, der gifter sig med en dansk kvinde, og som søger om indfødsret.

Fra anden side anførtes, at hvis ordningen ikke skulle medføre for store ulemper, måtte undersøgelsen af de pågældende kvinders forhold forenkles så meget, at den blev af tvivlsom værdi for staten. Man burde derfor opgive denne fremgangsmåde, der under alle omstændigheder ville forårsage ikke så lidt ulejlighed og tage tid, særlig her i landet, hvor naturalisation i henhold til grundloven sker ved lov. Det påpegedes bl. a., at der under særlige omstændigheder kan opstå situationer, hvor det er af afgørende betydning at